

Πέρα από τα προφανή: η πραγματική σχέση Κυβέρνησης-Χρυσής Αυγής

barikat

Είναι γνωστό ότι ο πρώην γενικός γραμματέας της κυβέρνησης είχε μια ιδιαίτερη ενασχόληση με το ζήτημα της Κρυπτείας. Με το θεσμό δηλαδή που αναφέρεται στις μαζικές δολοφονίες Ειλωτών από Σπαρτιάτες. Δεν επιθυμούμε να εμπλακούμε στην ιστορική συζήτηση γύρω από το συγκεκριμένο θεσμό. Αξίζει όμως να κρατήσουμε ότι έχουμε να κάνουμε με ένα κρίσιμο μηχανισμό ταξικής κυριαρχίας για την αναπαραγωγή της κοινωνικής ειρήνης στην αρχαία Σπάρτη. Στο βαθμό που δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί η κυριαρχία πάνω στους Είλωτες, έμπαινε σε αμφισβήτηση συνολικά η αποτελεσματικότητα της Σπαρτιατικής πολεμικής μηχανής.

Τι μπορεί να σημαίνει όμως για εμάς μέσα στην Ελλάδα της κρίσης το 2014 η Κρυπτεία; Μπορούμε να σκεφτούμε πάνω σε πιθανές αναλογίες ή θα αποτελούσε χυδαία υπερβολή; Υπερβολή σίγουρα. Αλλά όπως λένε και στην Κίνα «η υπερβολή φωτίζει την αλήθεια», ή αλλιώς ας προσπαθήσουμε να σκεφτούμε στο όριο, στα άκρα. Ας προσπαθήσουμε δηλαδή να σκεφτούμε την Κρυπτεία ως το πολιτικό πρόγραμμα που εκφράζει η φράση «να μάθουμε να ζούμε με λιγότερα». Να ζούμε με λιγότερα και όποιος σηκώνει κεφάλι τον τρώει μαύρο φίδι. Το πολιτικό σχέδιο δηλαδή που δεν περιορίζεται στην Χρυσή Αυγή και στον Μπαλτάκο. Να δούμε δηλαδή την Κρυπτεία ως δομικό στοιχείο της σημερινής διαδικασίας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Ο καθόλου τυχαίος θάνατος του φιλελευθερισμού

Τι είναι αυτό που μπορεί να ενώσει φιλελευθέρους, νεοφιλελεύθερους, εκσυγχρονιστές και φασίστες. Ο φόβος των μαζών. Κατανόηση της συγκυρίας, κατανόηση της μοναδικότητας κάθε στιγμής, σημαίνει μεταξύ άλλων και μελέτη της κίνησης των αντιθέσεων. Ποια είναι η βασική αντίθεση και πως η κυριαρχία της συγκεκριμένης αντίθεσης μετασχηματίζει το σύνολο των υπολοίπων αντιθέσεων. Πως αλλιώς θα μπορούσε να εξηγηθεί η υποτέλεια του φιλελεύθερου ιδεολογικού ρεύματος στο εσωτερικό της ΝΔ και η ηγεμονία μια πολιτικής γραμμής εμφυλιακής δεξιάς. Η γραμμή που ηγεμόνευσε αποτελούσε τον μοναδικό τρόπο να διατηρηθεί η συνοχή στο πολιτικό μπλοκ που εφαρμόζει το σημερινό πρόγραμμα βίαιης υποτίμησης. Μία νέα συγκρότηση ενάντια στον «εχθρό λαό» και τον σύγχρονο κομμουνιστικό κίνδυνο.

Συμπλήρωμα της συγκεκριμένης γραμμής, ως προς το κεντρικό επίδικο, αποτελούν και οι διάφορες όψεις κοινωνικού κανιβαλισμού. Όψεις που δεν περιορίζονται στην παρουσία και τη δράση της Χρυσής Αυγής. Δεν μπορούμε να ξεχνάμε ότι ζούμε σε ένα τόπο που στα σύνορα του έχουμε κανονικό πόλεμο με χιλιάδες νεκρούς. Ζούμε σε ένα τόπο όπου όσοι γλυτώσουν από τον θάνατο στα σύνορα έχουν μεγάλες πιθανότητες να «φιλοξενηθούν» σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης ή να προσπαθήσουν να επιβιώσουν εργαζόμενοι ως δούλοι.

Ζούμε στην χώρα όπου ο Αντώνης Σαμαράς έβαλε ως σχέδιο να «ανακαταλάβει τις πόλεις» από τους ξένους. Ο φιλελεύθερος Σπηλιωτόπουλος πιστεύει ότι: «Η Αθήνα δεν χωρά άλλους μετανάστες, τελεία. Στόχος μου είναι να επιστρέψουν οι Αθηναίοι από τα προάστια στο κέντρο, και να μην παραδοθεί η Αθήνα στους μετανάστες». Κανιβαλισμό σίγουρα όμως χωράει πολύ ακόμα. Κανιβαλισμό πάνω στο σώμα της πολυεθνικής εργατικής τάξης και νεολαίας που ζει και προσπαθεί να ονειρεύεται μέσα σε αυτή την παρακμή. Ας

προσπαθήσουμε λοιπόν να δούμε τα πράγματα από αυτή την οπτική γωνία. Ας προσθέσουμε άλλη μία ψηφίδα στην σύγχρονη Κρυπτεία.

«Κοιτάζουμε στο ίδιο σημείο, όμως δεν βλέπουμε την ίδια εικόνα»

Τρίτη απόγευμα. Συγκέντρωση ενάντια στους υπουργούς οικονομικών της Ε.Ε. Από την μικροφωνική ακουγόταν «να σταματήσουμε την ιστορικά αποτυχημένη συνταγή της τρόικα». Αποτυχημένη για ποιον; Με βάση ποια κριτήρια και ποιους στόχους; Για να απαντήσουμε δεν θα χρειαστεί να κάνουμε κάποια μεγάλη αναδρομή. Θα πάμε απλά μέχρι την Κυριακή που μας πέρασε. Την Κυριακή που ψηφίστηκε το πολυνομοσχέδιο.

Ανάπτυξη με δούλους

Την Κυριακή ανάμεσα στα άλλα ψηφίστηκε η ουσιαστική «απελευθέρωση» της ενοικιαζόμενης εργασίας. Καταργήθηκαν ακόμα και οι λίγες ρυθμίσεις που προσπαθούσαν να διατηρήσουν κάποια προσχήματα σε αυτό το σύγχρονο δουλεμπόριο. Παράλληλα παρέχεται η δυνατότητα ύπαρξης ενοικιαζόμενων εργαζομένων στα μεγάλα δημόσια έργα. Ως γνωστών οι συλλογικές συμβάσεις αργοπορούν τα μεγάλα έργα που χρειάζεται η χώρα και προκαλούν εκνευρισμό στον Μπόμπολα. Άλλη μια μορφή «απελευθέρωσης». Η ανάπτυξη λοιπόν θα έρθει. Οι καινούργιες πυραμίδες θα χτιστούν. Απλά για εμάς έχουν κρατήσει τη θέση του δούλου (αν είσαι πολύ πατριώτης μπορείς να σκέφτεσαι ότι είσαι Είλωτας). Μέρους που είναι είμαστε σίγουροι ότι η «Χρυσή Αυγή» θα αισθάνεται δικαιωμένη για τη δική της πολιτική ενάντια στην ανεργία. Γραφεία ενοικίασης εργαζομένων «μόνο για έλληνες» είχαν εξαγγείλει. Για άλλα μια φορά οι φασίστες ήταν οι καλύτεροι φίλοι των αφεντικών. Για άλλη μια φορά τιμάνε τις ιστορικές τους ρίζες και υπενθυμίζουν ότι «η εργασία απελευθερώνει».

Τι είναι οι «τριετίες»;

Ας σταθούμε όμως λίγο ακόμα στην Κυριακή ψήφισης του πολυνομοσχεδίου. Ο βασικός μισθός μέχρι τώρα επηρεαζόταν μεταξύ άλλων και από την παλαιότητα. Έτσι μέσα από τη συσσώρευση κάποιων χρόνων εργασίας ανέβαινες μισθολογική κλίμακα. Μετά από εννιά χρόνια π.χ. ο βασικός μισθός δεν μπορούσε να είναι κάτω από τα 800 ευρώ. Οι «τριετίες» όμως καταργήθηκαν. Κάθε επιχείρηση έχει την δυνατότητα πλέον όταν προσλαμβάνει έναν μακροχρόνια άνεργο, δηλαδή άνεργο για πάνω από ένα χρόνο, και ανεξαρτήτως παλαιότητας να του δίνει τον κατώτατο, δηλαδή τα 600 ευρώ. Μείωση 25% με ένα νόμο. Δεν το λες και άσχημα. Μειώνεις 25% τον μισθό για να «καταπολεμήσεις» την ανεργία. Απολύεις ένα εργαζόμενο των 800 και προσλαμβάνεις ένα μακροχρόνιο άνεργο (σ' αυτούς κι αν έχουμε πλεόνασμα) μόνο με 600. Πέρα από την κρίση μετατρέπεις και την ανεργία σε ευκαιρία.

Στα καλά χρόνια του ελληνικού καπιταλισμού, ο πάτος του βαρελιού που λεγόταν μαύρη εργασία αφορούσε του μετανάστες. Στην συνέχεια τα χαμηλά μεροκάματα αφορούσαν του νέους. Πλέον ο «πάτος» συνεχώς διευρύνεται, και φαίνεται πάτο να μην έχει.

Ποτέ μην αφήνεις μια κρίση να πάει χαμένη

Φράσεις όπως «το μνημόνιο απέτυχε» και «η οικονομία έχει καταστραφεί» αδυνατούν να

προσεγγίσουν την πραγματική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Δεν αντιλαμβάνονται το ταξικό πρόσημο της σημερινής κρίσης. Την μετατροπή της κρίσης σε ευκαιρία από τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Ευκαιρία για την πραγματοποίηση μεγαλύτερων κερδών μέσα και από την διάλυση κάθε εργατικού δικαιώματος. Μέσα στην κρίση το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ έχει μειωθεί 14%. Ο λόγος κερδών/μισθών στην Ελλάδα έχει φτάσει στο 1.7 από 1.2 που ήταν στις αρχές της κρίσης.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο το 60% ανεργία στους νέους δεν αποτελεί πρόβλημα. Αποτελεί μια πραγματικότητα που μέσα από την σωστή διαχείριση μπορεί να συμβάλει στην ακόμα πιο βαθιά και γρήγορη υλοποίηση του νεοφιλελεύθερου σχεδίου. Μέσα από τις ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης όπως τα voucher καταφέρνουν να εκπαιδεύσουν μια ολόκληρη γενιά σε μία εντελώς διαφορετική εργασιακή κουλτούρα. Την ίδια στιγμή διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις για το σύνολο των εργαζομένων.

Η κερδοφορία αυξάνεται και η υποτίμηση της εργασίας προχωράει με βίαιους ρυθμούς. Η κερδοφορία του ελληνικού καπιταλισμού και όχι του γερμανικού. Η μετατροπή του ανταγωνισμού σε καθολικό παράδειγμα για την κοινωνική οργάνωση δεν αποτελεί επιταγή ξένων κέντρων. Αποτελεί δομικό στόχο των δυνάμεων που υπηρετούν τον νεοφιλελευθερισμό παντού. Όσο και σε κάποιους να μην αρέσει, έχουμε και στα μέρη μας αρκετούς τέτοιους.

Τι να κάνουμε;

Με το να μιλάμε για την «ανόρθωση της οικονομίας» και «την ανάγκη για ανάπτυξη» απλά αναπαράγουμε ένα αντιδραστικό τεχνοκρατικό πλαίσιο. Ένα πλαίσιο που αντιλαμβάνεται την οικονομία ως ένα ουδέτερο πεδίο, χωρίς ταξικές συγκρούσεις. Δεν γίνεται να μην σπάσουμε το πλαίσιο που θεοποιεί την ανάπτυξη και την αντιμετωπίζει σαν τη λύση όλων μας των προβλημάτων. Όχι γιατί έχουμε τα παραδείγματα της Κίνας και της Ινδίας για το ταξικό πρόσημο της ανάπτυξης. Ούτε καν γιατί έχουμε πιο κοντινά μας παραδείγματα αυτής της ταξικότητας όπως π.χ. τη Γερμανία.

Πρέπει να σπάσουμε τη θεολογία της ανάπτυξης γιατί δεν μπορούμε να ξεχνάμε ότι και σε αυτή τη χώρα υπήρξε ανάπτυξη. Υπήρξε ως μια ταξική διαδικασία με νικητές και χαμένους. Ο κόσμος της δουλειάς και η νεολαία ήταν στους χαμένους. Όπως χαμένοι είμαστε σήμερα, τόσο στα χρόνια της ύφεσης όσο και της ανάπτυξης που θα μας φέρουν. Διαφορετικές επιλογές κάνεις με στόχο γενικά την ανάπτυξη της οικονομίας, διαφορετικές με στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών της πλειοψηφίας. Όπως συμβαίνει συνήθως, αν δεν κοιτάς εκεί που θες να πας, θα πας εκεί που κοιτάς.